

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Bc. D. H.**, zast. JUDr. Radimem Kubicou, MBA, advokátem se sídlem O. Lysohorského 702, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 6. 2012, č. j. 346/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2016, č. j. 6 Ad 13/2012 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 6. 2012, č. j. 346/2012. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 28. 12. 2011, č. j. OSZ-137885-5/2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovateli dle § 159 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o

služebním poměru“), od 1. 1. 2012 zvýšen výsluhový příspěvek na částku 8 139 Kč měsíčně.

[2] Předmětem přezkumu v projednávané věci je tedy rozhodnutí, jímž byl stěžovateli dle § 159 zákona o služebním poměru od 1. 1. 2012 zvýšen (valorizován) výsluhový příspěvek na částku 8 139 Kč měsíčně.

[3] Městský soud uvedl, že žalobní námitky brojí proti způsobu výpočtu výsluhového příspěvku, který byl stěžovateli přiznán rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 26. 6. 2008, č. j. OSZ-137885/VD–Ná-2008, ve výši 7 748 Kč měsíčně. Jestliže prvotní výpočet výsluhového příspěvku byl nesprávný, je dle stěžovatele rovněž nesprávný výpočet nové výše výsluhového příspěvku přiznané mu prvostupňovým rozhodnutím.

[4] Soud dospěl k závěru, že se nemohl zabývat způsobem výpočtu původně přiznaného výsluhového příspěvku jako základu pro jeho zvýšení. Výsluhový příspěvek byl stěžovateli přiznán pravomocným rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 26. 6. 2008, č. j. OSZ-137885/VD–Ná-2008. Nesouhlasil-li s výší takto vypočteného výsluhového příspěvku, měl možnost bránit se proti tomuto rozhodnutí všemi právními prostředky, které mu právní řád České republiky umožňoval. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí se soud mohl zabývat pouze tím, zda ke zvýšení (valorizaci) výsluhového příspěvku došlo v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Má za to, že jeho žaloba byla napadeným rozsudkem zamítnuta zjednodušeně s poukazem na skutečnost, že výpočet samotného zvýšení výsluhového příspěvku byl správný. Správní orgán při výpočtu použil jako základ nesprávně vypočtený výsluhový příspěvek ve výši 8 074 Kč. Výsluhový příspěvek v této výši však není vypočten v souladu se zákonem, proto ani konečná vypočtená částka ve výši 8 139 Kč nebyla vypočtena správně.

[7] Tímto způsobem by byl doživotně nezákonně krácen jeho nárok na spravedlivě a zákonně vypočtený výsluhový příspěvek. Je přesvědčen, že kdyby se daná argumentace aplikovala i v jiných případech, tak by z povahy věci rovněž nikdy nemohlo dojít k opravě např. u nesprávně stanoveného výpočtu důchodu. Poznamenává, že ČSSZ běžně akceptuje žádosti o změnu výše důchodů [podle § 56 zákona č. 55/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“)] přiznaných kdykoli v minulosti.

[8] Vzhledem k okolnosti, že výsluhový příspěvek je svým charakterem obdobný starobnímu důchodu, i oprava jeho nesprávně provedeného výpočtu by měla být možná kdykoliv následně. Opačný názor by stěžovatele neoprávněně krátil na jeho zákonných právech a diskriminoval jej oproti subjektům, jejichž výsluhový příspěvek byl vypočten

řádně a zákonně. Při výpočtu výsluhového příspěvku by měla být prioritní jeho správná konečná výše, nikoliv pouze formalistický přístup, který by takto doživotně „validoval“ chybné prvotní rozhodnutí.

[9] Závěrem upozorňuje, že v případě pochybností mělo být rozhodnuto v jeho prospěch, a to dle zásady *in dubio pro mitius*, neboť se zde jedná o jeho veřejnoprávní nárok vůči státu. V případě nejednoznačné úpravy má být vždy aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu.

[10] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozhodnutí městského soudu za správné. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[14] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek důvodů. Stěžovatel ani neuvedl, z jakého konkrétního důvodu považoval rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný.

[15] Předmětem sporu v projednávané věci je otázka, zda v rozhodnutí, kterým došlo dle § 159 zákona o služebním poměru ke zvýšení (valorizaci) výsluhového příspěvku, může stěžovatel rozporovat pravomocně přiznanou výši výsluhového příspěvku, ke které došlo samostatným rozhodnutím dle § 116 a § 117 zákona č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

[16] Z obsahu předložených správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 26. 6. 2008, č. j. OSZ-137885/VD-Ná-2008, byl stěžovateli přiznán výsluhový příspěvek ve výši 7 748 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 6. 1. 2009, č. j. 3/2009.

Proti tomuto rozhodnutí správní žaloba podána nebyla. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 1. 2009.

[17] Cestou správní žaloby se stěžovatel rozhodl brojit až proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí, kterým došlo dle § 159 zákona o služebním poměru ke zvýšení (valorizaci) výsluhového příspěvku na 8 139 Kč měsíčně. Je potřeba zmínit, že část jeho odvolání byla posouzena samostatně jako podnět k přezkumnému řízení dle § 193 zákona o služebním poměru, přičemž důvody k zahájení přezkumného řízení shledány nebyly.

[18] Stěžovatel fakticky svojí argumentací nenapadá rozhodnutí o zvýšení výsluhového příspěvku, nýbrž se snaží docílit změny výpočtu u původně přiznaného výsluhového příspěvku. Soud se naprosto ztotožňuje s posouzením předmětu sporu ze strany městského soudu, který dospěl k závěru, že služební funkcionář I. stupně při rozhodování o zvýšení výsluhového příspěvku vycházel z rozhodnutí, jímž byl výsluhový příspěvek pravomocně přiznán, tedy pravomocně stanoven základ pro jeho následné zvýšení. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí se soud mohl zabývat pouze tím, zda ke zvýšení (valorizaci) výsluhového příspěvku došlo v souladu se zákonem. Nemohl proto přezkoumávat způsob výpočtu původně přiznaného výsluhového příspěvku jako základu pro jeho zvýšení, jelikož tato otázka vůbec nebyla předmětem žalobou napadeného rozhodnutí.

[19] V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 6 Ads 153/2011 – 44, v němž mj. konstatoval, že „[p]*okud měl stěžovatel za to, že rozhodnutí č. j. OSZ - 50536 - 15/VD - Da – 2001, ze dne 2. 1. 2001, kterým bylo rozhodnuto, že mu nenáleží příspěvek za službu, bylo nezákonné, bylo namístě, aby využil opravných prostředků ve správním řízení včetně případné následné žaloby ve správním soudnictví proti tomuto rozhodnutí (obdobně tomu bylo např. právě i ve stěžovatelem odkazované věci č. j. 5 As 71/2006 - 86). Totéž platí i o rozhodnutí ze dne 18. 4. 2001, č. j. OSZ50536 - 20/VD - Da - 2001, kterým byl přiznán stěžovateli starobní důchod. Pokud tak stěžovatel neučinil, nemůže tato rozhodnutí napadat v řízení, jehož předmětem nebylo rozhodování o příspěvku za službu ani o nároku na starobní důchod, ale pouze rozhodnutí o valorizaci přiznaného důchodu*“.

[20] U správních rozhodnutí se uplatňuje princip presumpce správnosti, podle které se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128).

[21] Soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že v případě pochybností mělo být rozhodnuto v jeho prospěch, a to dle zásady *in dubio pro mitius*. V projednávané věci totiž při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí, popř. napadeného rozsudku žádné pochybnosti žalovanému, popř. městskému soudu nevznikly. Navíc lze konstatovat, že výklad § 159 zákona o služebním poměru, podle kterého bylo ve věci rozhodováno, je jasný a srozumitelný. Nejsou zde žádné výkladové pochybnosti, tudíž uplatnění výše uvedené zásady v případě zvýšení výsluhového příspěvku nebylo na místě.

[22] Lze tedy jednoznačně uzavřít, že ve věci zvýšení (valorizace) výsluhového příspěvku soud nemá oprávnění způsob výpočtu původně přiznaného výsluhového příspěvku přezkoumat. Proto mu nezbylo než podanou kasační stížnost zamítnout.

[23] Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že se nelze ztotožnit s kasační námitkou, že kvůli nesprávnému výpočtu původně přiznané výše výsluhového příspěvku bude stěžovatel doživotně na této dávce krácen.

[24] Lze souhlasit s tím, že v případě přezkumu se jedná o postup zahajovaný z úřední povinnosti, na který nemá nikdo z okruhu případných adresátů právní nárok. Žádost, resp. podnět k přezkumu rozhodnutí o výsluhovém příspěvku proto nezakládá právní nárok žadatele na jeho věcné projednání. Jen pro srovnání lze uvést ustálenou rozhodovací praxi správních soudů ve věcech posuzování přípustnosti žalob proti sdělením o podnětu k přezkumu správního rozhodnutí dle správního řádu. Dle této judikatury přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu z roku 2004), je pouhým sdělením úřadu straně a není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; takový úkon je proto vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřípustnou (např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, publ. pod č. 181/2009 Sb. NSS).

[25] Výsluhový příspěvek je opakující se dávkou sloužící k zachování životní úrovně příslušníků ozbrojených složek při jejich dalším zaměstnání v civilním životě. Při respektování zásad demokratického právního státu a ústavních principů nelze připustit, že kvůli prvotnímu nesprávnému výpočtu výsluhového příspěvku by byl příjemce této dávky navždy a opakovaně každý měsíc krácen při její výplatě. Zákon o služebním poměru výslovně mechanismus úpravy výsluhového příspěvku při zjištění jeho nesprávné výše (s výjimkou standardních řádných a mimořádných opravných prostředků) neupravuje. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tato chybějící úprava je zákonodárcem nezamýšlenou mezerou v právu.

[26] Problematikou mezer v zákoně se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 – 116, v němž uvedl že: „[s]*e zabýval situací, kterou psané právo nebere na zřetel. Dále je proto třeba posoudit, zda se jedná o mezeru v zákoně (srov. Melzer, F., Metodologie nalézání práva, Brno : služba Knihovnička, 2008, s. 174 a násl., který hovoří o teleologické mezeře; resp. Kühn, Z., Aplikace práva ve složitých případech, k úloze právních principů v judikatuře, Praha : Karolinum, 2002, s. 205 a násl., který hovoří o axiologické mezeře), nebo o úmysl zákonodárce. Existence mezery v zákoně je podmíněna nezamýšlenou neúplností právního řádu. Ta nastává tehdy, když zákonodárce nevzal v potaz hodnoty, principy, či argumenty, které jsou imanentní právnímu řádu jako celku. Nelze jí rozumět rozpor s principem účelnosti nebo právně politickými představami interpreta, ale s teleologickým pozadím celého právního řádu. Prvně zmíněný rozpor je řešitelný pouze změnou právní úpravy, zatímco teleologická mezera v zákoně obecně připouští její vyplnění, podle charakteru mezery buď analogií, nebo teleologickou redukcí.“ Je nutné rozlišovat mezi tzv. mezerou pravou a nepravou. O mezeru pravou se jedná v situaci, „kdy aplikace jedné právní normy logicky předpokládá jinou právní normu která však chybí a bez jejíhož doplnění je dané ustanovení neaplikovatelné.“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As*

21/2010 - 65). Obsahem mezery nepravé je pak „neúplnost psaného práva ve srovnání s explicitní úpravou obdobných případů, tj. neúplnost z pohledu principu rovnosti anebo z pohledu obecných právních principů.“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 3. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 83/06). V neposlední řadě je taktéž nutno rozlišovat mezi mezerou vědomou, u níž je vyloučeno její vyplnění interpretací soudu, a nevědomou, u níž aktivita soudu vyloučena není (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 7/2008 – 116). Jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 2246/13, je-li právní úprava zákonodárcem koncipována s vědomím teleologického rozporu (vědomá mezera), pak obecný soud či Ústavní soud nemůže toto řešení změnit, ale může dojít jen ke zrušení právního předpisu. Shrnuto, mezerou v zákoně, způsobilou být řešenou cestou dotváření práva, se rozumí neúplnost zákona proti-plánová (z hlediska záměru zákonodárce). Jak poznamenal Ústavní soud ve zmíněném usnesení sp. zn. III. ÚS 2246/13, „to, zda šlo o vědomé či nevědomé rozhodnutí zákonodárce (mezeru vědomou či nevědomou), lze zjistit především jasně průkazným úmyslem zákonodárce.“

[27] Z důvodové zprávy vládního návrhu zákona o služebním poměru (dostupná na www.psp.cz) soud ověřil, že záměr zákonodárce vyloučit přepočet jednou přiznaného výsluhového příspěvku dovodit nelze.

[28] Skutečnost, že zákon o služebním poměru mechanismus přepočtu žádným způsobem neupravuje, neznamená, že by v budoucnu již nikdy takový přepočet nemohl být umožněn a jednou nezákonně vypočtená opakující se dávka by se nemohla do budoucna již nikdy změnit. I ve veřejném právu je přípustná analogie práva. V rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 As 47/2011 – 105, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*[a]nalogií aplikace práva je třeba rozumět řešení právem neupravených vztahů podle právní úpravy vztahů podobných. Teorie práva rozlišuje tzv. analogii legis, tedy situaci, kdy se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou aplikuje právní norma, která je obsažena ve stejném zákoně a která upravuje skutkovou podstatu nejpodobnější, a tzv. analogii iuris, tzn. situaci, kdy lze výjimečně aplikovat právní zásady příslušného právního odvětví, případně dokonce obecné právní zásady, které obsahuje celý právní řád, ovšem pouze za předpokladu, že není možné postupovat prostřednictvím analogie legis. Použití analogie iuris je ve veřejném právu značně nežádoucí, zatímco použití analogie legis lze za účelem vyplnění mezer v procesní úpravě za předpokladu, že je to ve prospěch ochrany práv účastníků řízení. Doktrína připouští ve veřejném právu použití analogie legis pouze v omezené míře, a to navíc pouze pro použití v situacích, kdy zákon danou právní problematiku vůbec neřeší. V takovém případě je přípustné pro výklad chybějící právní úpravy či pojmu podpůrně užít zákonného ustanovení svou povahou a účelem nejbližšího*.“

[29] Jak soud uvedl v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č.j. 6 As 75/2015: „*analogie iuris nemusí spočívat pouze v aplikaci právních zásad příslušného právního odvětví, případně obecných právních zásad, nýbrž i v aplikaci takového ustanovení, které se vyskytuje na jiném místě právního řádu a je co do svojí povahy nejbližší na řešenou skutkovou podstatu, avšak za respektování právě oněch zásad (obdobně srov. MATES, Pavel. Analogie ve správním právu, kdy ano a kdy ne. Správní právo, Praha, 2014, roč. 47, č. 1 - 2, s. 37). Takto obdobně uplatnil analogii iuris Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Afs 51/2004 - 57, v němž uvedl, že „[j]e-li úprava daňového ručitelství jako zvláštního veřejnoprávního institutu v daňových zákonech kusá, nezbývá než si tam, kde daňové zákony mlčí a kde nelze užít*

analogii legis v rámci veřejného práva (...), vypomoci analogií iuris ve vztahu k základním principům soukromoprávního institutu ručení, který je upraven zejména v § 546 až § 550 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku...“

[30] Zákon o služebním poměru neobsahuje normu upravující podobnou materii, a proto analogie legis využít nelze. Je tak třeba přistoupit k analogii iuris. Jakkoliv je použití analogie iuris ve veřejném právu značně nežádoucí, existují situace, kdy je této analogie třeba využít, přičemž právě projednávaný případ je jednou z těchto situací. V úvahu by připadala analogická aplikace § 142 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že [*n]ení-li v této části zákona stanoveno jinak, řídí se organizace a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplata stanoveními zvláštních právních předpisů o organizaci a řízení ve věcech důchodového pojištění a výplatě dávek důchodového pojištění*. V poznámce pod čarou (poznámky pod čarou nemají normotvorný charakter, ale jsou významným vodítkem při výkladu práva) je odkazováno na zákon o důchodovém pojištění a zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. V § 56 zákona o důchodovém pojištění je zakotveno tzv. řízení o změně důchodu, které pro oblast vztahů důchodového pojištění výrazným způsobem upřednostňuje zásadu materiální správnosti před zásadou neměnnosti správních rozhodnutí. Jinými slovy zde nedochází k překážce rei administratae.

[31] Je - li možný přepočet zcela shodné dávky zákonem upraven u výsluhového příspěvku vojáků z povolání, musí být taková úprava analogicky aplikována i u výsluhových příspěvků příslušníků bezpečnostních sborů. Nelze totiž připustit, aby se u zcela svým charakterem shodné dávky, vojáci z povolání mohli domoci vydání soudně přezkoumatelného rozhodnutí o jejím přepočtu, zatímco příslušníci bezpečnostních sborů by takovou možnost neměli a v tomto důsledku by případně opakovaně po dlouhou dobu pobírali výsluhový příspěvek ve výši neodpovídající zákonu. Pokud by soud dospěl k opačnému závěru a uvedenou mezeru by odmítl zaplnit, vedlo by takové řešení k nespravedlivému výsledku. Zvolené řešení je naopak ve prospěch adresáta veřejné správy (příslušníka) a nikterak významně nezasahuje do veřejného zájmu.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu